

Sumari

Part 1. Barcelona.....	9
1. L'escola.....	11
2. La classe de dibuix.....	15
3. La rellotgeria Acuarium.....	19
4. Passatge del Crèdit, 4.....	25
5. El somni.....	31
6. Un remolí de gavines.....	33
Part 2. Mallorca.....	37
1. El vapor.....	39
2. El viatge.....	43
3. L'àvia Josefa.....	49
4. El paradís.....	53
5. L'Enriqueta i en Lambert.....	57
6. Ocells.....	63
7. La baldriga.....	67
8. La fotografia.....	71
9. Joan <i>und</i> Vögel.....	75
10. La tornada.....	79
Agraïments.....	84

L'escola

Cada matí en Joan arrossegava els peus pels carrerons estrets del seu barri en direcció a l'escola. De vegades s'aturava i veia passar l'ombra d'un ocell o d'un paper de diari empès pel vent. Si havia plogut, contemplava els retalls de cel als bassals, com si estigués al caire d'un abisme. Aleshores hi saltava, i un segon abans que les seves sabates trenquessin el toll sentia que cauria a l'interior d'un pou lluminós i que res ja no l'aturaria.

Al carrer de la Ciutat en Joan mirava enlaire i alentia el pas. Li agradava veure el cel com un riu, retallat per les teulades i els ràfecs. El riu es movia ple de bandades de núvols. Si hi veia una gavina, era senyal de bona sort.

De vegades es topava amb algun vianant o escoltava les corredisses d'altres nens. Ell tancava els ulls, i a les parpelles encara hi perdurava aquella filera de cel, com una bufanda, i els seus ocells.

L'aire feia olor de port.

Malgrat la poca distància que hi havia entre l'Acadèmia Marquès i casa seva, en Joan sempre feia tard. L'escola era molt petita i estava situada al primer pis. Ell corria a asseure's al pupitre i amb la cara pàl·lida i els ulls fascinats mirava el mapa geogràfic o la pissarra que el professor Marquès assenyalava. El professor Marquès tenia una llarga barba partida en dos i una palmeta amb la qual solia repartir cops de corretja a les mans dels nens.

Sempre l'acabava renyant. Aquell dia no en va ser una excepció.

—Joan, vostè no només arriba tard, sinó que es passa el matí badant! A veure, situï'm en un mapa la serralada Penibètica.

El nen, més pàl·lid que de costum, va mirar amb terror aquell mapa ocre, ple de replecs i afluents. El color adquiria una tonalitat més forta en algunes parts, mentre que en d'altres s'escrostonava i es difuminava. El que més li agradava d'aquell mapa era el blau del mar que envoltava la península Ibèrica i l'illa de Mallorca on vivia l'àvia Josefa. Un blau verdós que imitava el vaivé lleu d'una marea. Com li hauria agradat, a en Joan, pujar a

un vaixell i recórrer aquell mar blavós per visitar l'àvia, ara més sola que mai d'ençà de la mort de l'avi Josep. Mai no havia pujat a un vaixell. Se'l va imaginar amb una vela gran i triangular que sonava contra el vent. Uns quants dofins saltaven a prop de la proa, deixant sobre el mar un solc blanc i escumós. Les gavines embullaven el cel i al lluny es veia el perfil terrós de l'illa i l'àvia al capdamunt, petita i afable, saludant-lo.

—Joan, faci el favor de respondre la meva pregunta! —va cridar.

El nen va sortir d'aquell estat de somni sobresaltat i va reconèixer amb angoixa la classe i el professor Marquès, que el mirava impacient. Va alçar el braç, va treure'n un dit malaltís i llarg i va assenyalar qualsevol indret del mapa. El mestre va aprofitar per colpejar aquell dit amb la palmeta.

Les rialles dels nens es van afegir a la coïssor del cop.

—Suspès! —va cridar el professor Marquès, encès d'ira. Va arrencar un paper on havia guixat una nota sobre el seu mal rendiment a l'escola i la va donar al nen—. Per al teu pare.

En Joan es va empassar la saliva. El pare s'enfadaria molt. Se'l va imaginar des de la severitat dels seus ulls negres, sota les celles espesses, arris-sant-se encara més el bigoti poblat.

—Ordre i mètode, Joan! —li diria, com tantes altres vegades—. Això és el que necessites. I tenir el cap ben posat i els peus a terra. Mira'm a mi. Un home que es va fer a si mateix, que va marxar del camp i es va llaurar el seu futur. Com? Amb ordre i mètode, Joan! Treballant i gaudint de la feina ben feta. No tenint el cap ple de pardals com tu.

Va notar que alguna cosa es trencava dins seu quan va guardar el paper dins de la butxaca del pantaló. Ni tan sols li feia mal el dit, perquè el seu dolor era més profund. No va trigar gaire a sonar el timbre que anunciava el canvi de classes i el cor d'en Joan va sentir un alleujament sobtat, com un corrent d'aire, com el cant d'un ocell. Perquè aquell timbre anunciava el principi del millor moment del dia.

La classe de dibuix amb el senyor Civil.

© del text: Mónica Rodríguez Suárez, 2022
© de la traducció: Núria Albesa Valdés, 2022
© de les il·lustracions: Federico Delicado Gallego, 2022
© d'aquesta edició: Pagès editors, SL, 2022
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2022
ISBN: 978-84-1303-399-0
DL L 574-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

✦ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.